

JORDI PLAY

"Cadascú troba el Ripley que té a dins"

Després de l'èxit d'"El pacient anglès", Anthony Minghella presenta 'El talento de Mr. Ripley', una pel·lícula basada en la novel·la homònima de Patricia Highsmith. Una història de suspens protagonitzada per Matt Damon, Gwyneth Paltrow i Jude Law.

Anthony Minghella estrena una nova pel·lícula, després de quatre anys treballant en la seva producció. El director i guionista britànic, d'origen italià, ha obtingut cinc nominacions per 'El talento de Mr. Ripley'.

Cinc nominacions per *El talento de Mr. Ripley*, incloent-hi la de millor guió adaptat per vostè. Continua el seu idil·li amb els Oscar?

—Continua la meua estranya relació amb els Oscar perquè, en realitat, hi ha molta gent que després de les nominacions m'ha trucat preocupada perquè la meua pel·lícula no havia estat seleccionada a més premis. Fa cinc anys si m'haguessin dit cinc nominacions als Oscar hagués saltat d'alegria. Ara, després de l'èxit d' *El pacient anglès*, tothom em truca per consolar-me. Però penso que és de bojos sentir-se a disgust amb cinc nominacions. Encara que potser el negoci d'artista consisteix en això, potser és la naturalesa de l'art,

que sempre troba un lloc per al disgust. Però el dels premis no és el millor camí per jutjar un treball, potser és el pitjor. De fet, estic molt content que a Amèrica hi hagi més públic per *Ripley* que per *El pacient anglès* en el seu dia. Per mi aquest és un bon camí per jutjar: el de l'audiència. Però, a la vegada, no puc evitar sentir-me descontent perquè m'encanta la interpretació que Matt Damon fa de Ripley, és fantàstica! Per tot això dic que la meua relació amb l'Acadèmia és una relació estranya, faustiana.

—Com va abordar un personatge tan complex com Ripley? Que li'n va atraure?

—El meu acostament a Ripley és el mateix que vaig

ARXIU / LAUREN FILMS

Matt Damon interpreta el desconcertant Mr. Ripley, acompanyat de Jude Law (Dickie) i Gwyneth Paltrow (Marge). Jude Law ha estat nominat com a millor actor secundari per la seva encertada interpretació en el paper del jove adinerat Dickie Greeleaf.

fer a cada un dels personatges, incloent-hi Marge, Dickie, tots: intentant donar el millor de mi. Quan era estudiant vaig llegir un llibre d'un escriptor del segle passat que parlava de les cinc qualitats que es requereixen per fer una bona ficció. La primera era compassió, la segona compassió, la tercera compassió, la quarta compassió i la cinquena compassió. Jo faig meva aquesta definició perquè gran part del meu treball per aquesta pel·lícula és mirar Ripley amb compassió, sentir les seves experiències amb compassió, i el mateix amb els altres personatges. Aquesta forma de fer ficció et dóna l'oportunitat de veure el món des d'altres perspectives i et permet convertir-te en una dona, un nen o un home moribund... en el que vulguis. Estimar de diferent forma cada persona. Perquè en cada ment la percepció del món és diferent i allí tot és una realitat i tot té sentit, tot sembla apropiat.

—*Tant en El pacient anglès com en El talento de Mr. Ripley, ambdós personatges amaguen la seva verdadera personalitat. Creu que és quelcom que en certa manera fem tots?*

—De petits som educats per fer-ho, aprenem les regles de la societat i aprenem a adaptar-nos-hi. Ens amaguem per ser com diu la societat, menys grassos, més guapos, menys estúpids, més amables... Ens amaguem de nosaltres mateixos per por de no ser acceptats i això és molt perillós perquè podem perdre la noció de saber qui som en realitat.

—*Podríem dir que el personatge del jove adinerat,*

"Hi ha dos tipus de pel·lícules. Les que en arribar al cinema, seus, et cordes el cinturó i et van colpejant com una muntanya russa. I les pel·lícules en què et sents involucrat perquè has de pensar i de sentir. Les que a mi m'agrada fer."

Dickie, és qui voldríem ser i el de Ripley el que, en certa manera, som?

—Jo diria que el de Dickie és el personatge que pensem que hauríem de ser, però el de Ripley és el personatge més interessant. El talent de Mr. Ripley és realment que no té talent, i que vol estar en la pell de l'atractiu i popular Dickie. I això està ple de sentit. En canvi Dickie és un home buit, ho té tot, però no sent massa.

—*Es diu que per què una pel·lícula tingui èxit és necessària la identificació del públic amb el protagonista. Creu que és fàcil identificar-se amb Ripley?*

—No és fàcil, però s'aconsegueix. A la novel·la no hi ha possibilitat de desenganxar-se de Ripley, en el film la càmera enfoca Ripley, però no pot estar dins d'ell. He emfasitzat el que hi ha d'humà en Ripley, perquè el film el veus a través dels seus ulls i perquè la gent s'hi identifiqui. Però tot i això, crec que la pel·lícula és més dura que la novel·la. No volia fer un personatge més suau, sinó més patidor i més desconcertant. He volgut fer que el personatge sigui accessible perquè tu puguis caminar juntament amb ell en la foscor i veure'l vivint-la. El que fa més por és que puguis arribar a entendre el personatge, el perquè dels seus actes, per això crec que en el fons és tan dolorosa. Sé que no és fàcil que la gent s'hi identifiqui. L'audiència americana, per exemple, sembla que prefereix pel·lícules fàcils i, si l'audiència demana menys, el cinema dóna menys fins que no li dóna res. Crec que hi ha dos tipus de pel·lícules. Les que en arribar al cinema, seus, et cordes el cinturó de seguretat i la pel·lícula et va colpejant, com *Matrix*, i et sents com en una muntanya russa. I les pel·lícules en què et sents involucrat

perquè has de pensar, de sentir i has de preguntar de què va el film en realitat. Et provoca i aquest és el tipus de pel·lícules que a mi m'agrada fer.

—*En un Hollywood que tendeix a simplificar la moralitat, com s'ha acceptat la "amoralitat" de Ripley?*

—Jo no crec que Ripley sigui immoral. Crec, de fet, que la pel·lícula és molt moral, perillosament moral. I és que el cinema ens ha acostumat a veure que els nois dolents moren i els nois bons triomfen, però això no és real, no és moralitat, només és convencionalisme. He destacat el costat humà, familiar, de Ripley, no

el monstruós. I el perillós és veure que aquesta fera que és Ripley és com nosaltres, i això és dolorós. He volgut fer una pel·lícula dolorosa en aquest sentit.

—*I què en pensa, de la polèmica que ha causat als Estats Units el component homosexual en el film?*

—No entenc per què a l'any 2000 a Estats Units encara estan tocats per aquests temes. En canvi, veig el film de Pedro Almodóvar, *Todo sobre mi madre*, en què aquest aspecte està totalment normalitzat. A Espanya a ningú li molesta.

—*La música d'El talento de Mr. Ripley es pot considerar com un personatge més del film?*

—Exacte. La història té molta improvisació, que ja és un terme musical. I volia que la música fos orgànica, que formés part del film, no només que fos una decoració. Quan escrivia el guió vaig veure que la música hi tenia cabuda, que hi havia una forma de tractar-la com a element dramàtic. Ripley toca el piano, Dickie el saxo, és la confrontació entre la música clàssica i el jazz que utilitzo per enfrontar Ripley i Dickie. També crec que el film és la desesperació de Ripley per trobar l'amor, per això era ideal la cançó *You don't know what love is*. I l'escena de l'òpera, *Onegin*, és la història d'un home que mata al seu millor amic, també té relació amb Ripley. Utilitzo la música com un actor més. Cada peça avança o recolza la història.

—*Què en pensa de les altres versions cinematogràfiques que s'han fet de Ripley?*

—És curiós però només els directors europeus s'han sentit atrets per Ripley: Wim Wenders, Clement Hitchcock... Cada versió de Ripley ha estat transformada i és diferent. També en els llibres Ripley va canviant. Potsar cada versió és diferent, perquè cada un trobem el Ripley que portem dins.

—*Sent guionista, que li porta a adaptar novel·les d'altres autors?*

—Crec que és fantàstic que després de llegir un llibre que m'agrada pugui pensar com comunicar els pensaments dels seus personatges a l'audiència. A més, amb això tinc l'oportunitat de relacionar actors que m'encanten, amb la música que m'agrada i amb lectures que també m'apassionen.

—*En El pacient anglès va comptar amb la col·laboració de l'autor Michael Ondaatje per escriure el guió; en aquesta ocasió no ha pogut ser amb Patricia Highsmith. Creu que li hauria agradat la pel·lícula?*

—Això és el que voldria. Perquè jo adoro la seva novel·la. En *El pacient anglès* vaig fer molts més canvis del llibre que en *El talento de Mr. Ripley*. Però tenia allà Michael i conversàvem sobre els canvis. En aquest sentit era més fàcil. En el cas de la novel·la de Highsmith he intentat ser molt més respectuós.

—*Com El pacient anglès, El talento de Mr. Ripley és més llarga de l'habitual...*

—Més curta que *El pacient anglès*!, mitja hora més curta. Només dura dues hores i mitja. És massa curta, és el que vol dir-me, no? (*Riu.*)

—*Bé, no exactament. Creu que són necessàries més de dues hores per poder explicar una història?*

—Crec que una pel·lícula pot durar 75 minuts o quatre hores, no hi ha límit per a una pel·lícula excepte

ella mateixa. Estic molt content amb la durada del film. Sí que la majoria de produccions de Hollywood intenten no passar de dues hores, però la raó última de la durada habitual està en els exhibidors, que prefereixen films curts perquè poden projectar-los amb el que ells vulguin. I és necessari tenir en compte que hi ha pel·lícules de 75 minuts que són llargues i pel·lícules de tres hores que són curtes. Encara que és cert que a Hollywood no pots presentar, per exemple, una pel·lícula de tres hores i en llengua estrangera!

—*I després de Ripley?*

—*Cold Mountain*. Fent Ripley em vaig fer una promesa a mi mateix: que mai tornaria a fer una adaptació d'una novel·la, però vaig trobar *Cold Mountain* i és genial, em vaig enamorar. És un dels llibres més cruels que mai he llegit. Un amic meu el va llençar per la finestra després de llegir-lo. També somnio de fer una pel·lícula petita, amb guió original, perquè em sento com una tortuga molt lenta fent grans produccions cada cinc anys.

Anthony Minghella ha destacat el costat humà de Ripley. "He volgut emfasitzar el costat més humà i familiar del personatge perquè el públic s'identifiqui amb ell. I això és el més pertorbador, veure que aquesta fera és en el fons com nosaltres."

Bea Cabezas